

MUTLULUK

Zarife akır, Mersin Üniversitesi Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık 4

Neydi bu herkesin hayallerini süsleyen, elde edilebilmek için sırrı aranan ve dillere pelesenk olan MUTLULUK kavramı?

Günlerce hatta aylarca düşündüm onu nerden elde edebileceğimi, sırrına erişmek için neler yapmam gerektiğini... nemli bir şey olmalıydı diye düşündüm. Çevremde bu kadar mutsuz, doyumsuz ve memnuniyetsiz insan varken benim onlar gibi olmamam adına bu duyguyu tam olarak yaşamam ve yaşatmam gerekiyordu.

Kendi içimde bu mücadeleyi verdiğim bir sırada beni heyecandıran bir haber duydum: İlkyar'ın Eylül Projesi. Daha önce uzun bir projeye katılmadığım için farklı bir şey olmalı diye düşündüm ve çok geçmeden bu

Fotoğraf 1. Onları ne kadar sevdiğimizi ve ne kadar zlediğimizi bilebilseler keşke. Acaba şimdi ne yapıyorlar, havalar ne kadar da soğumuştur oralarda... Umarız hastalıklar uzak duruyordur çocuklardan... Mektupları ne zaman gelecek acaba?

projede yer almaya karar verdim. Böylece uzun zamandır zihnimi kurcalayan mutluluk arayışına bir nebze de olsa ara verecek ya da onu tam anlamıyla yaşayacaktım. Bařvurulardan sonra Mersin'den projeye gidecek tek kişi olduğumu duyunca bile hiç tereddüt etmeden kabul ettim ve ertesini gün Ankara'ya gitmek için yola koyuldum. Ankara'ya vardığımda inanılmaz bir ekip beni bekliyordu. Herkesin güzel şeyler ortaya koymak için emek harcadığı, büyük bir özveriyle çalıştığı,

sıcak,samimi bir ekip. Onlarla tanıştıktan sonra artık kendimin de o ekibin bir parçası olduğunu bilmek oldukça gurur vericiydi.

Ankara'daki hazırlıklarımızı tamamladıktan sonra projeye gitmek için yola koyulduk. Ertesi gün çocuklarla tanışacak olmanın vermiş olduğu güzel bir heyecan içinde beklemeye koyulduk. Çocukları gördüğüm ilk an benim için öyle paha biçilemezdi ki anlatamam... Çivi etkinliğimizle başladık işe. Herkes pür dikkat çivilerle ilgilenerek onları açmaya çalışıyordu. Kimisi hemen açtı, kimisinin açması uzun zaman aldı, kimisi ise hiç açamadı. Bizim için önemli olan çivileri açıp açmamaları değildi tabii ki. Onlara bu çivilerle verilmek istenen mesajdı. Çocukların uğraşmaları bittikten sonra hepsini etrafımda toplayıp

“sizce bu çivilerle bize ne anlatılmak istenmiş olabilir?” veya

“çiviler hayatımızdaki neleri temsil ediyor?”

diye sorular yöneltiyordum. Gelen cevaplar genel itibariyle doğrudu: Evet bu çiviler hayatta karşılaştığımız problemleri, engelleri sembolize ediyordu. Peki bu engellerle karşılaştığımızda çivileri açamamamızda olduğu gibi pes mi edecektik? Yoksa yılmadan, usanmadan, vazgeçmeden onların üstesinden mi gelecektik? Tabii ki hiçbir zaman yılmamalı, pes etmemeli ve vazgeçmemeliydik.

Fotoğraf 2. Gün her zaman çivi ile başlar... Çivi tanışmanın sadece ilk adımı değil; “zorla güzellik olmaz” dan başlar, “ben de yapabiliyorum” a uzar...

Çivi etkinliğimizden sonra hepimiz sınıftaki etkinliklerimizin başına geçtik. Benim etkinliğim yaratıcı dramaydı. Çocukların çoğu dramanın ne olduğunu bilmemelerine rağmen etkinliklerde güzel ve

Fotoğraf 3. Her zaman çok ilgili ve meraklılar, keşke hergün bugün gibi olsa.

eğlenceli tablolarla karşılaşıyordum. Konur'un Kırmızı Başlıklı Kız'ın rolünde oynayıp etek giyerken: Bak Zarife abla "Ben etek giydiğimde sınıf arkadaşlarıma söyle bu durumu sınıfın dışına taşımasın" dediği anda sınıfta kahkahaların kopması bu tablolardan biriydi. Sınıf etkinliklerimize tenefüslerde yaptığımız koridor deneylerimiz de eşlik ediyordu bu arada.

Altı saat girdiğimiz sınıf etkinliklerimizden sonra bu sefer çocuklarla bahçede baş başaydık. Kimimiz top oynuyor, kimimiz ip atlıyor kimimiz halat çekiyor kimimiz, uçurtma uçuruyor kimimiz ise

kenarda kalan ve *Fotoğraf 4. Derslik etkinlikleri bitti, şimdi bahçe etkinliklerinde sıra... Ne kadar da çok eğlenmiştik... Keşke yanlarımdan hiç ayrılmısaydık... Karşıdaki yol biraz ileride sınır kapısına gidiyor...*

çocukları oyuna dahil etmek için çabalıyordu. Okulun bahçesini bir renk cümbüşü bürümüştü adeta. Herkes çok eğleniyor ve yaşadığı bu anın tadını çıkarıyordu. Ben tahmin edemeyeceğim kadar çok huzu doluydum. Sanıyorum bunu çocukların o gülümsemelerine, bizim orda bulunduğumuzdan kaynaklanan memnuniyetlerine bağlıyordum. Bahçedeki oyunlarımızdan sonra yemek yemek üzere çocuklarla birlikte yemekhaneye geçtik. Yemek sırası beklerken de boş durmuyor onlarla sohbet edip, oyunlar oynuyorduk. Yemeğimizi aldıktan sonra çocukların arasına karışıp birlikte yemek yemek oldukça neşelendiriyordu bizi. Yemekten sonra Hüseyin hocanın sunumuna geçerken çocuklar; şartlar ne olursa olsun hayallerinin peşinden koşmalarının önemini, okumanın yaşının olmadığını, hayatta hiçbir şey için geç olmadığını, kızların okumalarının ne denli önem arz ettiğini, vazgeçmemeyi, pes etmemeyi ve her şeyden önce kendilerine inanmaları gerektiğini öğrendiler. Hüseyin hocanın sunumundan gecenin karanlığını aydınlatan gece deneylerine sıra gelmişti. Gönüllü arkadaşlarımızla birlikte çocukların çok hoşuna giden deneylerimizi gerçekleştirdik. Deneylerden sonra çocukların deyimiyle günün en can alıcı yerine gelmiş bulunmaktaydık: Gece eğlencesi.

Müziğin sesini duyar duymaz içimizde kıpırtılar başlamıştı. Çocuklarla birlikte hepimiz kendimizi ortamın o eşsiz ruhuna bıraktık. Kısacası çocukların eğlendiğini görmek, onların mutluluklarını görmek bambaşka bir duyguydu. Eğlenceden sonra projenin benim için en buruk geçen anı gelip çatmıştı: Vedalaşmak. Bu hepimiz için çok üzücü geçti. Çocuklardan ayrılmak onlara sırtımızı dönmek gerçekten çok zordu. Çocukların bize sınıksız sarılıp gitmemizi istememelerini ve bizim duygu dolu anlar yaşamamızı şöyle yorumluyordum: Demek ki aramızda güzel bağlar kurabildik ve onlarda bir günlük bile olsa güzel izler bırakabildik. Aynı zamanda onlardan çok şey öğrendim. Evet öğrendim artık hayattaki şu meşhur kavramın (MUTLULULUK) nerde saklı olduğunu. Ve anladım ki mutluluk denilen şey insanların gözlerinde umut ışığı, yüzlerinde bir gülümsemeye, onların mutlu olmasına vesile olmuştuk.

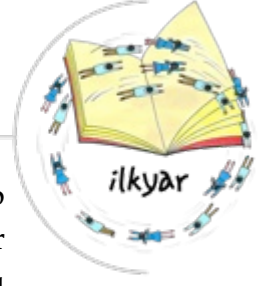
Fotoğraf 5. Gülücüklerinin hayat boyu kalıcı olması en büyük dileğimiz

Daima başkalarının
ama özellikle
çocukların
gülümsemesine neden
olabilmek,
onların gözlerinin
parladığını görebilmek,
onların mutluluğunu
zevkle soluyabilmek
hepimizin en büyük
dileği...

Zarife ÇAKIR
Mersin Üniversitesi
Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık 4

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

1. İlkayar'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLKYAR
Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68
Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26
Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17
Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01
(*): ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde, son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına "Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı" yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD'den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi:
- <https://turkishphilanthropyfunds.givecorps.com/projects/34912-lk-ret-m-okullarina-yardim-vakfi-lkyar-ilkayar-projects>

2. E-postalarınızda www.ilkayar.org.tr adresimize bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İlkayar'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ilkayar.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

3. **Önemli Not:** İlkayar izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.

Fotoğraf 7. Çivilerin ardından sabah sporu başlıyor, vücutlar esniyor, dudaklarımızı çevreleyen kaslar da gevşiyor, sürekli gülüyoruz